

บทที่ 1

Pre-Production ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำ

ในการสร้างภาพยนตร์ขึ้นมา 1 เรื่องนั้น ช่วง Pre-Production เป็นช่วงที่สำคัญมาก ตามหลักความเชื่อที่ว่า “เริ่มต้นดีมีชัยไปกว่าครึ่ง” และยิ่งถ้าเป็นภาพยนตร์แอนิเมชันแล้ว ช่วง Pre-Production ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

หลังจากตัดสินใจแล้วว่าข้าพเจ้าจะทำภาพยนตร์ Project เป็นภาพยนตร์แอนิเมชัน 3 มิติ สิ่งแรกที่ข้าพเจ้าทำก็คือการเริ่มลงสมองคิดบทภาพยนตร์ออกมา โดยข้าพเจ้าพยายามใช้จินตนาการจากสิ่งต่างๆรอบตัว ในที่สุดบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าก็มาจบลงที่ “คน” ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวมากๆ และประเด็นที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอออกมาก็คือในเรื่องของ “อารมณ์”

สิ่งที่ข้าพเจ้าคิดก็คือ ข้าพเจ้าคิดว่าคนทุกคนที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ ทุกคนต้องมีอารมณ์จึงจะถือว่าเป็นคนที่สมบูรณ์ (คงเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะดำรงชีวิตอยู่โดยเป็นคนไร้อารมณ์) และสถานการณ์ต่างๆรอบตัวที่คนเราเจอจะเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างอารมณ์ ซึ่งสถานการณ์ที่แตกต่างกันก็ย่อมทำให้คนเรามีอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไป

เมื่อได้ประเด็นที่จะใช้เขียนบทภาพยนตร์บวกกับความตั้งใจว่าจะได้รายละเอียดให้กับภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่องนี้ให้มากกว่าเรื่องที่เคยทำมา จึงส่งผลให้บทภาพยนตร์แอนิเมชันที่ออกมามีฉากมากถึง 7 ฉาก กับตัวการ์ตูน 3 ตัว โดยเน้นที่ตัวการ์ตูนดำเนินเรื่องหลักเพียง 1 ตัว ส่วนตัวการ์ตูนอีก 2 ตัวเป็นตัวประกอบ และเป็นบทภาพยนตร์ที่ไม่มีบทพูดหรือบทสนทนา เพราะการทำภาพยนตร์แอนิเมชันแบบมีบทสนทนาจะเป็นเรื่องที่ยากมากขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว เนื่องจากจะต้องมีการขยับปากของตัวการ์ตูนเวลาพูดด้วยนั่นเอง

หลังจากที่ได้บทภาพยนตร์แล้วข้าพเจ้าก็นำมาเขียน Shooting Script และวาด Story Board แบบคร่าวๆเพื่อใช้ในการพูดคุยและสร้างความเข้าใจให้แก่ทีมงาน เพื่อให้เข้าใจในบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าให้มากยิ่งขึ้น

ช่วง Pre-Production ของข้าพเจ้าใช้ระยะเวลาค่อนข้างนาน แต่ไม่ค่อยมีอะไรคืบหน้าเท่าที่ควร เพราะเวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการ “ทดลอง” เนื่องจากภาพยนตร์แอนิเมชัน 3 มิติ ส่วนใหญ่ของรุ่นพี่ที่ผ่านมา จะเป็นแบบ Clay Animation คือใช้ดินน้ำมันปั้น และปัญหาที่ข้าพเจ้าอ่านเจอใน

สารนิพนธ์ส่วนใหญ่ก็จะเขียนเหมือนกัน คือ ปัญหาเรื่องดินน้ำมันละลาย ซึ่งเมื่อใช้ถ่ายไปเรื่อยๆ ตัวการ์ตูนก็จะเสียรูปทรง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามคิดและปรึกษากับเพื่อนๆ ในเอกภาพยนตร์ดูว่า พอลจะมีวัสดุอะไรที่น่าจะใช้แทนดินน้ำมันได้บ้าง คำตอบหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ แป้งขนมปัง ซึ่งได้จากการนำเอาขนมปังป่นมาผสมกับกาวลาเท็กซ์แล้วนวดจนเข้ากันเป็นเนื้อเดียว แต่ลักษณะเด่นที่สำคัญอย่างหนึ่งของแป้งขนมปังก็คือ เมื่อปั้นแป้งขนมปังเป็นรูปร่างเสร็จแล้ว เวลามันแห้งมันจะแข็งตัว เมื่อทราบเช่นนี้ข้าพเจ้าก็นำมาคิดว่าถ้าทำฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากบางอย่างที่ต้องดูแล แข็งอยู่แล้วด้วยแป้งขนมปังก็ไม่น่ามีปัญหา เช่น การทำเป็นตัวตึก , หลุมศพ , อุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น เป็นต้น แต่การจะนำแป้งขนมปังมาทำเป็นตัวหุ่นข้าพเจ้ากลับพบข้อจำกัดบางประการ คือ เมื่อข้าพเจ้าลองสร้างหุ่น โดยเริ่มจากชิ้น โครงด้วยฟิวส์ตามที่อาจารย์ปยุตสอน และลองเอาแป้งขนมปัง ลงตามลำตัว แขน ขา เท้า โดยต้องเว้นส่วนที่เป็นข้อพับต่างๆเอาไว้ เพื่อใช้สำหรับขยับ เพราะถ้าลง แป้งขนมปังทั้งหมด เมื่อมันแห้งแล้วมันจะแข็งจนขยับไม่ได้ ผลที่ได้ก็ออกมาที่น่าพอใจทีเดียว สำหรับการขึ้นโครงหุ่นแบบนี้ หลังจากนั้นก็ทำการปกปิดส่วนข้อพับต่างๆที่เห็นฟิวส์เอาไว้ด้วยเสื้อผ้าที่เย็บจากผ้าจริงๆหรือจะใช้ดินน้ำมันทำเป็นเสื้อผ้าก็ได้

ในตอนแรกข้าพเจ้าตั้งใจจะใช้เสื้อผ้าที่เย็บจากผ้าจริงๆ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาเรื่องดินน้ำมันละลาย แต่เนื่องจากตามบทแล้วหุ่นของข้าพเจ้าต้องเป็นสีขาวเพื่อสื่อถึงการเป็นคนไร้อารมณ์ก่อน แล้วค่อยมาเปลี่ยนสีต่างๆที่แทนอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไป เพื่อนของข้าพเจ้าก็แนะนำว่าหุ่นของข้าพเจ้าไม่ควรใส่เสื้อผ้าเพื่อเวลาที่เปลี่ยนสีต่างๆจะได้เห็นสีอย่างชัดเจน ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นด้วย ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจกลับมาใช้ดินน้ำมันสีขาวลงตัวหุ่นที่ขึ้นโครงด้วยฟิวส์และใช้แป้งขนมปังลงตามส่วนต่างๆเอาไว้แล้ว เพราะคิดว่าจะจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด และเพื่อการนำเสนอเป็นภาพออกมาได้ชัดเจน ส่วนสาเหตุที่ข้าพเจ้าแม่จะกลับมาใช้ดินน้ำมันทำตัวหุ่นแล้ว แต่ด้านในก็ยังขึ้นโครงหุ่นแบบมีแป้งขนมปังอยู่ด้วยก็เพราะว่า ดินน้ำมันสีขาวเป็นสีที่สกปรกง่ายมาก เวลาถ่ายเพื่อความสวยงาม ข้าพเจ้าก็จะเตรียมหุ่นสำรองเอาไว้ และบางทีอาจจะต้องใช้โครงหุ่นตัวเดิมแต่เปลี่ยนดินน้ำมันสีขาวใหม่ ถ้าเราขึ้นโครงด้วยแป้งขนมปังเอาไว้ด้านใน เวลาปั้นใหม่หุ่นก็จะยังคงขนาดที่เท่ากันทุกตัว ซึ่งนับว่าเป็นข้อดีข้อหนึ่งของการใช้แป้งขนมปัง ส่วนหุ่นอีก 2 ตัวที่เหลือ ข้าพเจ้าก็ขึ้นโครงในลักษณะเดียวกัน เพียงแต่ดินน้ำมันที่ใช้หุ้มจะเป็นดินน้ำมันสีเนื้อ เพื่อแทนว่าเป็นคนที่สมบูรณ์ คือ มีอารมณ์อยู่ในตัวแล้ว โดยหุ่นตัวหนึ่งจะเป็นเด็กผู้หญิง เพื่อใช้ในฉากอารมณ์รัก ส่วนอีกตัวจะเป็นหุ่นเด็กผู้ชาย เพื่อใช้ในฉากอารมณ์สนุก

ในส่วนของฉาก ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าฉากในภาพยนตร์แอนิเมชันของข้าพเจ้ามีถึง 7 ฉาก ซึ่งถือว่าหนักพอสมควร เนื่องจากทุกฉากต้องทำออกมาเป็น 3 มิติทั้งหมด และข้าพเจ้าเคยอ่านเจอในสารนิพนธ์ของรุ่นพี่คนหนึ่ง เขียนบอกเอาไว้ว่าฉากในภาพยนตร์แอนิเมชัน 3 มิติ ควรมีไม่เกิน 2

ฉาก เพราะจะทำไม่ทัน แต่ทั้งๆที่รู้เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยังตัดสินใจเลือกที่จะเดินหน้ากับฉากทั้ง 7 ฉากด้วยเหตุผลอย่างเดียวกันที่บอกกับตัวเองอยู่เสมอ คือ คำว่า “ทำทนาย”

และแล้วข้าพเจ้าก็ได้ทำทนายตัวเองสมใจจริงๆ โดยฉากทั้ง 7 ฉาก ได้แก่

1. ฉากสนามหญ้า ซึ่งใช้เป็นฉากเปิด และ ปิดเรื่อง
2. ฉากในหลุม
3. ฉากในดินแดนอารมณณ์ ซึ่งประกอบด้วยประตู 4 สี 4 บาน และกระจงเงา 1 บาน
4. ฉากถนนเปลี่ยว (หลังประตูสีเทา) ซึ่งใช้แทนอารมณณ์เหงาและเศร้า
5. ฉากสวนสาธารณะ (หลังประตูสีแดง) ซึ่งใช้แทนอารมณณ์รัก
6. ฉากสุสาน (หลังประตูสีดำ) ซึ่งใช้แทนอารมณณ์กลัว
7. ฉากสนามเด็กเล่น (หลังประตูสีเหลือง) ซึ่งใช้แทนอารมณณ์สนุก

หลังจากที่เขียนฉากเพื่อสื่อถึงอารมณณ์ที่ต้องการจะนำเสนอแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มออกแบบฉาก ซึ่งแต่ละฉากก็จะมีเรื่องของการใช้สีเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และปัญหาที่ข้าพเจ้าพบในตัวเองขณะทำฉากก็คือข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ค่อยถนัดในเรื่องการเลือกใช้สีเพื่อให้ดูกลมกลืนกันในแต่ละฉาก ข้าพเจ้าจึงขอให้ เจ๊ียบ ชมพูนุช ที่มีความถนัดเรื่องสีดีกว่าข้าพเจ้ามาก ให้มาช่วยจัดการให้ในฐานะฝ่าย Art ในภาพยนตร์ของข้าพเจ้า ซึ่งเจ๊ียบก็ช่วยข้าพเจ้าในเรื่องฉากและสีของฉากได้เป็นอย่างดี โดยสีที่ใช้ทำอุปกรณ์ประกอบฉากส่วนใหญ่ที่ทำจากแป้งขนมปังก็จะใช้เป็นสีอะคริลิก เพราะเวลาทาลงไปบนแป้งขนมปังแล้วสีจะอยู่ติดทนนาน และสีไม่แตก

จริงๆแล้วในการใส่สีให้กับแป้งขนมปัง สามารถใช้สีผสมอาหารผสมลงในแป้งขนมปังแล้วนวด ก็จะได้แป้งขนมปังหลากสีกัน แต่ด้วยจำนวนสีผสมอาหารมีอยู่จำกัดและส่วนใหญ่เป็นสีเข้ม ดูจุดขาด ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะใช้สีอะคริลิกทา แม้อาจจะยุ่งยากอยู่บ้าง แต่ก็ได้ออกมาเป็นสีในแบบที่ข้าพเจ้าต้องการ

วัสดุที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ในการทำเป็นพื้นฉากคือ โฟม ด้วยเหตุผลที่ว่าเวลาที่มีการขยับตัวการ์ตูนเราสามารถใช้เข็มหมุดยึดตัวการ์ตูนกับโฟมได้ ทำให้ตัวการ์ตูนไม่ล้ม ส่วนอุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆ ถ้าทำด้วยแป้งขนมปังข้าพเจ้าก็จะปั้นเอง และได้มวล มวลอนันต์ที่มีฝีมือในการปั้นมาช่วยปั้น ส่วนดินไม้ต่างๆ ข้าพเจ้าก็จะทำมาจากฟองน้ำ พื้นหญ้าทำมาจากสก็อตโบท์กับพรมพ่นสีเขียว เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำวัสดุที่พอจะหาได้มาดัดแปลง โดยอาศัยความรู้จากวิชาประดิษฐ์ที่เคยได้ร่ำเรียนมาสมัยประถมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ นับว่าเป็นการทำภาพยนตร์ที่ตั้งเอาความรู้ออกมาใช้ได้อย่างคุ้มค่ามากๆ และแล้วข้าพเจ้าก็ได้ฉาก 3 มิติ สำหรับถ่ายภาพยนตร์ออกมาทั้งหมดตามที่ต้องการ ส่วนฉากหลังที่เป็น Background ข้าพเจ้าให้ ปิง ธรรมบุญ ช่วยลงสีวาดใส่กระดาษ 100 ปอนด์ให้ เป็นภาพท้องฟ้าที่มีสีแตกต่างกันไปเพื่อให้เข้ากับฉากแต่ละฉาก เวลานั้นมาประกอบฉากก็

จะใช้ภาพท้องฟ้าคิดลงบนฟิวเจอร์บอร์ดแล้วตั้งพิงเอาไว้ ซึ่งในขั้นตอน Pre-Production นี้ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทำจริงๆทั้งหมด โดยไม่รวมเวลาที่เสียไปกับการทดลอง เป็นเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ ซึ่งถือว่าน้อยมากๆสำหรับจำนวนฉากที่มากขนาดนี้ ถึงแม้ว่าจะเตรียมงานเสร็จในระดับหนึ่งแล้ว แต่โดยส่วนตัวข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ายังไม่ค่อยพร้อมเท่าที่ควรสำหรับที่จะเริ่มขั้นตอนการถ่ายทำต่อในทันที ประกอบกับตัวทีมงานคือ เพื่อนๆของข้าพเจ้าก็สูญเสียพลังงานไปเยอะมาก เพราะทำงานกันค่อนข้างหนักจนได้รับขนานนามจากเพื่อนๆว่าเป็น “โรงงานแอนิเมชันนรก” และส่วนใหญ่จะเป็นการทำงานในช่วงประมาณ 5 โมงเย็นจนถึง 8 โมงเช้า เป็นเวลาติดต่อกันหลายวัน ดังนั้นเมื่อเตรียมงานขั้น Pre-Production เสร็จ ข้าพเจ้าจึงให้ทีมงานหยุดพักเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ส่วนตัวข้าพเจ้าก็เตรียมสิ่งต่างๆเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย เช่น การเตรียม Break Down ที่จะใช้ในการถ่ายทำ เป็นต้น หลังจากนั้นจึงกลับมาทำงานในส่วน Production ต่อไป

THAMMASAT UNIVERSITY
สำนักหอสมุด